

[Tove Jørgensen.]

sonalemangelen som årsag til manglende undervisning og beskæftigelse, ja, der nævnes endog manglende mulighed for at gå tur med klienterne og for at holde dem oppe til normal sengetid. Det er vilkår, vi ikke kan anerkende.

Nogle af disse mangler kan afhjælpes, og nogle af dem er delvis blevet afhjulpet, men ikke i tilstrækkeligt omfang. Det mener vi bl. a. kunne gøres ved, at man udvidede børneforsorgsseminariet i Esbjerg ud over, hvad der allerede er sket, således at man også dér uddannede flere, som kunne varetage de opgaver, der er i provinsen.

Formålet med disse ting er netop at bedre forholdene for de åndssvage. Der skal skabes hjemlige forhold for den tunge del, der må forblive på institutionerne, og der skal være en hjælp til dem, der kommer ud i befolkningen. Dette problem kan man ikke klare uden ekspertise, og jeg kunne godt tænke mig, om ministeren ville nævne én eneste kommune, hvor f. eks. undervisningen foregår på samme niveau som det, der hidtil har kunnet tilbydes inden for åndssvageforsorgen. Den findes ikke. Hvis vi går ind for en udslusning – og det har vi ikke noget imod – af de mennesker, der kan klare det, må vi sikre, at de åndssvage ikke sidder ensomme i en moderne lejlighed, for så ville de være bedre hjulpet med en kærlig omsorg på en institution. Vi er ikke modstandere af udslusning for dem, der kan klare det, men det skal ikke være romantik, der skal være sikkerhed for, at det lykkes.

Med de besparelser på godt 10 mill. kr., der nylig er blevet vedtaget i forbindelse med bloktilskud, bliver problemerne endnu større, også for kommunerne, hvis de skal klare de ting, der nu er blevet overladt til dem.

I øvrigt vil de her stillede forslag falde sammen med de forslag, der fremkom i den kort- og langsigtede beskæftigelsesplan, som socialdemokratiet og LO lagde frem i valgkampen. De her stillede forslag vil skabe beskæftigelse for såvel håndværkere som ansatte. Derfor må jeg tilbagevise de bemærkninger, der er kommet fra såvel hr. Taanquist som ministeren om, at problemerne er løst allerede, og at der ikke er behov for det forslag, som vi her har fremsat. Vi mener i høj grad, at der er behov for det.

Vi kan også forsikre dem, der har ment, at vi ligesom vil prioritere institutionerne højere, at det ikke er det, der er tilfældet. Sagen er, at vi må sikre de tilbageværende rimelige forhold,

og vi må sikre, at der er mennesker, der kan tage sig af dem, der bliver sluset ud.

Kaj Hansen (DKP):

Det, der kalder mig herop, er en bemærkning fra fru Karen Thurøe Hansen, som jeg skal vende tilbage til om et øjeblik. Men jeg vil gerne først sige, at hvis man ser på de 7 punkter, vi har stillet op i dette beslutningsforslag, vil man se, at alle 7 punkter går ud på at forbedre vilkårene for de åndssvage. Herom er der ingen tvivl. Det er også rigtigt, at der i det at forbedre vilkårene for de åndssvage også ligger nogle beskæftigelsesmæssige foranstaltninger med hensyn til moderniseringer, istandsættelser osv. af institutionerne. Er det nu ikke nødvendigt?

Det er ikke ret længe siden, jeg besøgte nogle af institutionerne i Brejninge, og dengang man byggede dem, havde man det med at sætte årstal på bygningerne. Hvad var det for årstal, man kunne læse? 1901. Det er 76 år siden, at nogle af de bygninger er blevet bygget, og de er blevet meget nødtørftigt moderniseret og istandsat siden.

Når vi her i folketinget kan vedtage forslag om at give tilskud på 25 pct. til isolerings- og moderniseringsarbejder i parcelhuse for den del af befolkningen, som faktisk bor bedst i dette land – og jeg vil gerne sige, at det har kommunisterne ikke noget imod i en situation med stor arbejdsløshed – så fatter jeg simpelt hen ikke, at regeringen ikke har grebet chancen for også på det område, hvor det drejer sig om åndssvageforsorgen, at sige: nu har vi brug for at få sat nogle arbejdsløse i gang, og vi ved lige nøjagtig, hvor det er, de skal sættes ind. Jeg kan anviser en lang række institutioner, hvor man vil få mere menneskeligt og mere samfundsmæssigt gavnligt arbejde ud af at give tilskud til reparationsarbejder, og det er netop på åndssvageforsorgens område.

Fru Karen Thurøe Hansen siger, at dette beslutningsforslag kommer på et uheldigt tidspunkt, for nu er det jo meningen, at åndssvageforsorgen, i hvert fald den væsentligste del af den, skal overgå til amtskommunernes regie. Ja men betyder det faktisk ikke, at forslaget kommer på det rigtige tidspunkt? Det drejer sig om at få gennemført en hel del af disse ting, inden området overgår til amtskommunerne. Jeg kan godt sige, at amtskommunerne ønsker ikke at overtage en åndssvageforsorg af den standard, den har i dag, så det bagefter er